

BERBERNICA NA BRDU

Tvoja berbernica je od drveta, tu mušterija u ogledalu vidi nebo. Donosiš ulje iz Napulja, čitav lokal ti odiše mirisom limuna. Dok šišaš mladiće plačeš. Sa starcima pevaš. Celo jedno groblje čitavog života si sređivao. Šišaš plamenom, bacaš vatru na glave od kojih živiš. Vidim te i danas. Mirnim potezima skraćuješ bradu jednog starca. Dlaku po dlaku. Mažeš je uljima. Ne puštaš muziku. Ne plačeš. Samo uređuješ bradu. Njemu, starcu kome porodica upravo leži ugljenisana.

MAVRO, POSLEDNJI POKLISAR

Već dugo mi, ni u snove, ne dolazi moj lični poklisar. Prvi vesnik propasti. Poslao sam ga na kratak put da održi dug govor. Možda ga je usput, zanesenog, savladala raskalašna priroda. Pa sad liže vrat nekoj nesrećnici koju je dobio na kocki. Njihova ljubav ima mesto rođenja, ime i matični broj, odrastala je na skrovitom, ispod rujevine, i postala mutava. Još malo će je on, taj apotekarski eklektik, založiti na tomboli, nagu, s oleandrima u kosi.

Zaboravio je na koji je put pošao. Dok država propada, on na skalinama broji brodove, u čiju flotu ga nikad neće primiti. Više ga niko ne traži. Ne žele njegovu glavu. O poklisaru više nije potrebno govoriti.

GRAD KOJI SE PODIŽE

Ovo mesto je mrtvaja nadomak okeana – reče F. dok čekamo autobus. Gledamo u zatvorenu elektranu. Pevamo pesmu o mladim radnicima. Niko nam se ne smeši, ni sa bilborda. On mi priča o kockarskom dugu, pokislom maturskom odelu, radu u ergeli. Vraćamo se u detinjstvo, gde traume drže miting. Šatirani bugarski čikica, F. i ja ulazimo u autobus. Kroz utrobu grada prolazi reka radnika, gužva se i uliva u nove fabrike. Jutro, njihova hipnoza počinje.

Ovaj grad se podiže. Ovaj grad isparava. Više nemamo gde da plivamo.

* * *

Uvek je morala biti u centru dešavanja. Zato smo se često selili. Svuda se predstavljala kao slikarka, ne iz ljubavi prema umetnosti ili iz hira, već radi biznisa. Preko dana je čitala, kao bukmarker koristila istrošenu tablu rivotčila. Noću smo šetali. Spremala se da zaradi

svoj prvi milion izrađujući portrete ljudi koje je noć pre videla na ulici. Na meni je bilo da nalazim te ljude i ubedim ih da kupe portrete na kojima su naslikani. Sanjala je o tome da, čim se obogati, postane instruktorka plesa. Tabla rivotrila zaustavila ju je na polovini igre.

COPYWRITER

Ostao je budan cele noći,
ujutru je ipak predao reklamu na vreme:

*Radnja se dešava u stanu.
Fokus ide od jednog do drugog ukućanina.
Otac – nema za kola
Majka – nema za novu kuhinju
Sin – nema za letovanje
Ćerka – nema za školarinu
Rešenje – kredit, hipotekarni
Sa najmanjom stopom kamate!
U stan ulazi bankar i donosi radost.*

Izvršitelji su, u ovom delu, još uvek pred vratima.

Popio je čašu vode, pojeo kiflu. Setio se da je stan u kome živi kupio praveći reklame za hipotekarne kredite. Setio se i toga da je nekada pisao stihove i smatrao *da je poezija gori-vo za mašinu prosvetljenja*.

Legao je zadovoljan.